

(Kort bemærkning).

Agnete Laustsen (KF):

Jeg er såmænd så glad og så rørt over hr. Steen Gades omsorg for, hvordan jeg har det, men jeg vil gerne glæde hr. Steen Gade på denne smukke eftermiddag med at sige, at jeg har ingen vanskeligheder og jeg har overhovedet ingen vanskeligheder med den indstilling, Det Konservative Folkeparti har i forhold til vores ulandspolitik.

Jeg mener ikke, at vi i vores nuværende situation har behov for at øge den. Og det er jo faktisk det, der er tale om sker, når vi har en bruttonationalindkomst, der stiger år for år, og dermed også har større muligheder for at yde bistand til ulandene. Det mener jeg ikke nødvendigvis bør følges ad, og derfor har vi også foreslået denne nedskæring, som stadig væk bringer os i toppen af verdens mest bidragende lande.

Men det, som jeg er glad for at hr. Steen Gade nu siger her – når jeg nu håber at have beroliget ham med hensyn til mine vanskeligheder, som han selv tror jeg har, hvad jeg som sagt ikke har – er, at vi skal se på indholdet af vores ulands-hjælp. Jeg synes, det er utrolig negativt bare at diskutere kroner og øre.

Det, denne debat er rejst for, forstår jeg på forslagsstillerne, er at undersøge, hvordan vi optimalt bruger de penge til gavn for ulandene. Det er det, jeg synes, at vi skal koncentrere os om, og jeg havde indtryk af, at det var hr. Steen Gade også parat til. Det glæder mig.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg er bestemt parat til at diskutere, hvordan vi forbedrer og effektiviserer vores ulands-hjælp især med henblik på det, jeg før sagde om sammenhængen. Der skal foreligge grundige analyser, så vi ved, at når vi putter penge i et projekt, så er det ikke, fordi der er en eller anden dansk erhvervsvirksomhed f.eks. med en konservativ leder, der skal have en ny ordre, men så er det, fordi det indgår i en tankegang om, hvordan vi skaber udvikling i det samfund, hvordan vi bygger på kvindernes medinddragelse, hvordan vi omstiller produktionen i en mere grøn retning. Den sammenhæng vil jeg gerne styrke.

Min sidste bemærkning til fru Agnete Laustsen og De Konservative er, at jeg forstod på tidligere debatter om det med, at De Konservative nu vil skære ned på ulandsbistanden, samtidig med at vi bliver rigere og rigere i Danmark, at

det kun var i en periode, men at man på lang sigt alligevel både fra V's og K's side var med på 1-procents-modellen. Men det har jeg måske helt misforstået, og man har måske endegyldigt droppet tanken om 1 pct.

Fjerde næstformand (Elisabeth Arnold):

Hr. Bjørn Elmquist i ordførerrækken.

Bjørn Elmquist (RV):

Som radikal kan man jo kun glæde sig over den klare tilkendegivelse, som vores udviklingsminister sluttede sit indlæg med, nemlig at fastholde målet med 1 pct. af BNI og at sige, at Danmark skal være et foregangsland og på den måde fastholde vores politik. Det ville også være umuligt for Det Radikale Venstre at deltage i en regering, som ikke havde dette som et klart mål, og vi har naturligvis gennem årene noteret os, at sådan er det også med Socialdemokratiet. Så langt, så godt. Ingen overraskelser i så henseende.

Jeg skal ikke stå og gentage argumenterne, som er mange og kloge, for at fastholde disse mål. Jeg skal forholde mig lidt mere til det, som hr. Kim Behnke har villet med denne her debat i dag, nemlig at rejse spørgsmålet, om evalueringer skal foregå på en anden måde.

Man må jo ikke give indtryk af, at vi ikke evaluerer allerede. Det gøres der. Der er en evalueringssenhed i Danida – det fremgik klart af ministerens redegørelse – og den konkrete gennemgang af projekterne, som finder sted, er jo ikke noget, som foretages internt i ministeriet. Det er noget, der sker eksternt, så det kommer udefra.

Indimellem falder der også knubbede ord af, og så snart der gør det – det fremgik klart af ministerens gennemgang af projektet med kornsiloerne, som var det eksempel, jeg husker umiddelbart – så retter vi ind derefter hurtigst muligt og så hurtigt, som det kan lade sig gøre.

Jeg kan også huske, at jeg har været på sådanne evalueringsture, senest med Finansudvalget, da vi var i Sydamerika. Men jeg kan da også huske tilbage til 1980'erne, hvor jeg flere gange var af sted med Udenrigsudvalget, og hvor vi bl.a. var i Lesotho. Der så vi, hvordan man havde indrettet et slagtehus for kvæg. I et land som Lesotho slagter man ikke kvæg, fordi det er det, man bruger som tegn på, at man er velhavende, og det er det, man bruger som medgift, når man skal gifte sine døtre væk, og derfor var det slagtehus slet ikke blevet brugt